

Jane McBride

Baserad på en sann berättelse

”Låt var och en handla ärligt” (1&F 51:9).

”Jag behöver din hjälp med att passa din bror”, sa mamma. ”Din pappa och jag ska hjälpa någon som är sjuk.”

Jag tittade upp medan jag sopade golvet i vårt lilla hus och nickade. Mamma var Hjälpföreningens president och hon var ofta på besök hos systrar i vår församling.

”Tack, Arlyn”, sa mamma och pussade mig på huvudet. ”John sover. Och det står en deg och jäser på bänken. Rör den inte är du snäll.”

Jag stod i dörröppningen och tittade när hon pappa for med vagnen nerför den dammiga vägen. Jag var stolt över att mamma litade på mig.

Medan jag sopade köksgolvet stannade jag och tittade på brödden. Jag kunde knappt vänta tills mamma bakade i kväll. Vi åt ofta nybakat bröd med hemlagad sylt. Men sylten hade tagit slut för tre månader sedan.

Sylt! Tanken gjorde mig sugen på något sött. Jag tittade på sockerburken högt uppe på hyllan. Jag visste att mamma sparade det till när hon skulle göra mer sylt.

Men ju mer jag tänkte på sockret, desto mer sugen blev jag. Till slut drog jag fram en stol till bänken och sträckte mig upp. Jag kunde bara nudda vid sockerburken. Jag petade den närmare kanten av hyllan ...

och då åkte burken ner från hyllan! Jag försökte fånga den, men den hamnade med ett plums mitt i degen. Sockret lade sig över hela degen och spillde ner på golvet.

”Åh nej! utbrast jag. Det gjorde att min lillebror vaknade. Han började gråta. Jag ville också gråta. Vad skulle mamma säga om den här röran?

När jag hade fått John att lugna ner sig gjorde jag mitt bästa för att få bort sockret. Jag drog upp burken ur degen och diskade den. Jag torkade bort sockret från bänken och golvet. Men det fanns inget jag kunde göra för att få bort sockret från degen.

Jag funderade på att ställa tillbaka burken på hyllan. Kanske skulle mamma inte märka att den var tom. Men jag visste att det inte var rätt. Så jag ställde burken på bordet och väntade på att mamma och pappa skulle komma hem.

När de kom hem lade mamma märke till sockerburken med en gång.

Jag tog ett djupt andetag. ”Jag ville bara smaka på sockret. Men jag råkade putta ner burken från hyllan. Jag försökte göra rent, men jag kunde inte få bort det från degen. Orden tumlade ut medan jag tittade ner i golvet.

Mamma var tyst en stund.

”Jag är jätteledsen”, viskade jag.

Mamma suckade. ”Nåja, jag antar att brödet blir extra sött i kväll”, sa hon. Jag tittade upp. Hon log lite. ”Tack för att du berättade för oss vad som hände.”

När vi åt det sockriga brödet den kvällen pratade mamma och pappa om ärlighet.

”Vi gör alla många misstag i livet”, sa pappa. ”Men när vi är ärliga och försöker omvända oss så är vår himmelske Fader och Jesus glada. Vi blir alltid välsignade när vi är ärliga – även om det känns svårt först.”

Jag var fortfarande ledsen för att jag hade spillt ut sockret. Jag visste att vi förmodligen inte skulle ha så mycket sylt i år på grund av mitt misstag. Men jag var glad för att jag hade talat sanning. Det var en härlig känsla som ingen mängd socker kunde ge. ●

Författaren bor i Colorado, USA.

Ärlighetens sötma

ILLUSTRATION SARAH GRAMELSPACHER

”När vi håller gudomliga bud blir vi välsignade, varje gång! När vi bryter gudomliga bud går vi miste om välsignelser, varje gång!”

Se president Russell M. Nelson, ”Låt din tro synas”, *Liahona*, maj 2014, s. 30.